

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

УДК 378.25:34:929Б.Гаврилишин]378.4(71+477)

DOI <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2024.30.09>

БОГДАН ГАВРИЛИШИН ЯК ПОЧЕСНИЙ ДОКТОР ПРАВА КАНАДСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТІВ

Гаврилишин Петро,

кандидат історичних наук,

доцент кафедри міжнародних відносин,

докторант

Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

ORCID ID: 0000-0002-1187-9028

У статті висвітлюється частина життя українського вченого та відомого мецената Богдана Дмитровича Гаврилишина (1926–2016), пов'язана з наданням йому почесного титулу *Doctor Honoris Causa* у низці українських та закордонних університетів. Подано короткий опис його біографії. Висвітлено аспект життя Богдана Гаврилишина, який пов'язаний із наданням йому почесного титулу *Doctor Honoris Causa* у низці канадських та українських університетів.

Розглянуто надання йому ступеня почесного доктора або професора у дев'яти університетах: Йоркському, Альбертському, Західноукраїнському національному університеті, Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника, Національному університеті «Києво-Могилянська академія», Київському столичному університеті імені Бориса Грінченка, Тернопільському національному технічному університеті імені Івана Пулюя, Дипломатичній академії України імені Геннадія Удовенка при Міністерстві закордонних справ та Державному податковому університеті.

На основі архівних джерел автором публікації наведено тези виступу Б. Гаврилишина в Прикарпатському національному університеті ім. Василя Стефаника під час отримання ним ступеня почесного доктора у 1999 р. Проаналізовано його аналогічний виступ у Тернопільському національному політехнічному університеті імені Івана Пулюя в 2013 р.

Детально описано його співпрацю із Західноукраїнським національним університетом, який першим в Україні надав йому ступінь почесного доктора.

Подано його акцент на темі поліпшення ефективності суспільств та можливості її використання на благо вітчизни. Відзначено його бачення ролі молоді в майбутній трансформації України та як наукова еліта її має у цьому допомогти.

Ключові слова: Богдан Дмитрович Гаврилишин, почесний доктор, університети, Канада, Швейцарія, Україна, діаспора.

Havrylyshyn Petro. Bohdan Hawrylyshyn as honorary doctor of law of Canadian and Ukrainian universities

The article highlights part of the life of the Ukrainian scientist and well-known philanthropist Bohdan Dmytrovych Hawrylyshyn (1926–2016), connected with the awarding of the honorary title of *Doctor Honoris Causa* in a number of Ukrainian and foreign universities. A brief description of his biography is provided. The side of Bohdan Hawrylyshyn life is highlighted, as it is connected with the awarding of the honorary title of *Doctor Honoris Causa* in a number of Canadian and Ukrainian universities.

He was considered to be awarded the degree of honorary doctor or professor at 9 universities: York University, University of Alberta, West Ukrainian National University, Vasyl Stefanyk Precarpathian National University, National University of "Kyiv-Mohyla Academy", Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Ternopil Ivan Puluj National Technical University, Hennadii Udovenko Diplomatic Academy of Ukraine at the Ministry of Foreign Affairs and the State Tax University.

On the basis of archival sources, the author of the publication presents the theses of B. Hawrylyshyn's speech in Ivano-Frankivsk at the Vasyl Stefanyk Precarpathian National University when he received an honorary doctorate in 1999. His similar performance at the Ternopil National Polytechnic University named after Ivan Pulyu in 2013 was analyzed.

His cooperation with the West Ukrainian National University, which was the first in Ukraine to award him an honorary doctorate, is described in detail.

His emphasis on the topic of improving the efficiency of societies and the possibility of using it for the benefit of the motherland is presented. His vision of the role of youth in the future transformation of Ukraine and how the scientific elite should help it in this is noted.

Key words: Bohdan Dmytrovych Hawrylyshyn, honorary doctor, universities, Canada, Switzerland, Ukraine, diaspora.

Кожний поважний університет пишається наявністю у нього плеяди почесних докторів, що додає йому престижу та підвищує імідж у публічній сфері. Також це працює й у зворотний бік, адже додає значимості та підвищує статус тим науковцям, які отримали дане звання з рук ректора того чи іншого вищого навчального закладу. Почесний доктор (*Doctor Honoris Causa*, з лат. *honoris causa* – «заради пошани», скорочено *h.c.*) – це високе почесне звання, що надається університетами та присвоюється науковцям, державним, громадським і релігійним діячам, політикам України та світу за значимий внесок у розвиток науки, освіти, культури і духовності. Надається рішенням ученої ради університету. Традиція присудження почесного звання *Doctor Honoris Causa* прийшла на українські землі з європейських старих освітньо-наукових закладів.

Одним із рекордсменів за кількістю почесних докторатів серед українців є Богдан Гаврилишин (1926–2016) – учений-економіст, член Римського клубу, член Світової академії мистецтва та науки, член Міжнародної академії менеджменту, заслужений діяч науки і техніки України, іноземний член НАН України, почесний консул України у Швейцарії, президент Фонду Богдана Гаврилишина [1; 6–8, арк. 5, 11].

Мета статті – висвітлити той аспект життя Богдана Гаврилишина, який пов'язаний із наданням йому почесного титулу *Doctor Honoris Causa* у низці університетів. Дана тема, окрім констатації фактів таких пошанувань у тих чи інших вищих навчальних закладах, не отримала досі належного висвітлення в літературі. Джерельну основу дослідження становлять документи Центрального державного архіву громадських об'єднань та україніки.

Народився Богдан Дмитрович Гаврилишин в с. Коропець Буцацького повіту Тернопільського воеводства, тоді в складі Польщі (тепер селище Коропець, центр Коропецької ОТГ Чортківського р-ну Тернопільської обл.). Під час Другої світової війни у 1944 р. його забирають на примусові роботи до Австрії, що тоді була складовою частиною Німеччини. Після 1945 р. знаходився у таборах для переміщених осіб, а в 1947 р. емігрує до Канади. Навчаючись у Торонтському університеті, у 1952 р. стає бакалавром, у 1954 р. – магістром за спеціальністю «інженер-механік» в Університеті Торонто. Протягом 1954–1960 рр. обіймає посади з інженерної справи, дослідництва, менеджменту в Канаді. Із 1960 р. проживає у Швейцарії. У 1975 р. здобув ступінь *Ph. D.* з економіки у Женевському університеті. Починаючи з 1988 р. працює безкоштовно на благо України. Від 1991 р. був радником кількох президентів України, голів Верховної Ради, прем'єр-міністрів.

26 років свого життя Богдан Гаврилишин віддав Міжнародному інституту менеджменту (далі – МІМ-Женева), обіймаючи посади директора з навчання (1960–1968), директора Інституту (1968–1986). Протягом 1986–1989 рр. був ученим-дослідником при МІМ-Женева. Вів семінари, головував на конференціях, читав лекції у вишах та для вужчих груп фахівців у понад 50 країнах. Консультував міжнародні організації та корпорації з питань організації бізнесу та менеджменту. Був радником із питань державного управління.

У МІМ-Женева він викладав такі предмети, як «Креативність», «Середовище міжнародного бізнесу», «Управління міжнародними операціями» та ін. Після отримання докторського ступеня з економіки перейшов до викладання політології і геополітики. Його наукові зацікавлення трансформувалися від поліпшення ефективності окремих особистостей до ефективності груп, потім до цілих корпорацій, а пізніше – до управління цілими державами. Богдан Гаврилишин був активним членом Римського клубу (*Club of Rome*) – міжнародної неурядової організації, створеної у 1968 р., званого центру світової футурологічної думки. Дана аналітична інституція об'єднує у своїх лавах науковців, лідерів думок і ділових людей із понад 30 країн світу, які переймаються перспективами розвитку людства. Їхні зусилля націлені на вирішення актуальних проблем сучасного світу шляхом розроблення глобального моделювання.

У 1980 р. він написав свою головну працю – книгу «До ефективних суспільств: Дороговкази в майбутнє», основні ідеї якої спочатку виголосив у 1979 р. як доповідь для Римського клубу: «Клуб давав свого роду рецензію, що надзвичайно підвищувало престиж таких книжок» [1, с. 76]. Богдан Гаврилишин є автором понад 100 наукових статей із менеджменту та методології викладання менеджменту. У 1990 р. заснував у Києві Міжнародний інститут менеджменту (МІМ-Київ). У 1996–1997 рр. обіймає посаду директора Міжнародної академії навколишнього середовища у Женеві.

Богдан Гаврилишин із дитячих років був членом Пласту – Національної скаутської організації України, від 1946 р. належав до куреня «Лісові Чорти». У 2006–2008 рр. – очільник законодавчого органу Пласту – Крайової пластової ради. У 2010 р. заснував «Благодійний фонд Богдана Гаврилишина» (розпочатий як Фонд розвитку пласту), ціллю якого була підготовка критичної маси молоді, які на власному досвіді вивчили б, як функціонують передові країни Європи, та змогли б утворити критичну масу людей, яка трансформує Україну. Невдовзі після смерті Богдана Гаврилишина фонд у 2017 р. було перезасновано членами його сім'ї під назвою «Фонд родини Богдана Гаврилишина».

Професор Богдан Гаврилишин є почесним доктором у 10 університетах Канади (Йоркський та Альбертський) та України (Західноукраїнський національний університет, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, Чернівецький національний університет ім. Юрія Федьковича, Національний університет «Києво-Могилянська академія», Київський столичний університет імені Бориса Грінченка, Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Дипломатична академія України імені Геннадія Удовенка при Міністерстві закордонних справ, Державний податковий університет).

28 травня 1975 р. у Женевському університеті Богдан Гаврилишин захистив дисертацію на тему «Виховання лідерів та його методичні аспекти» (фр. *L'education des dirigeants et de ses aspects methodologiques*) [13, арк. 3].

3 листопада 1984 р. Богдан Гаврилишин отримав почесний ступінь доктора права Йоркського університету в Торонто. Наведемо фрагмент листа від 3 серпня президента Йоркського університету Яна Макдональда, адресованого Богдану Гаврилишину: «Присвоєння цього ступеня є публічним виявом вдячності за ваш видатний внесок у сферу управлінської освіти та просування найвищих стандартів у міжнародному бізнесі. Як викладач, економіст із широкою репутацією та міжнародний державний діяч Йоркський університет буде вітати ваш авторитет в обраній галузі та вашу відданість їй» [14, арк. 3].

3 червня 1986 р. здобув почесний ступінь доктора права Альбертського університету (м. Едмонтон, Канада). Канцлер університету Петер Саварин у листі від 30 січня 1986 р. пише: «Мені приємно, що сенат вирішив нагородити людину, чиє сильне керівництво Міжнародним інститутом менеджменту є загально визнаним і чий науковий внесок у дисципліну менеджменту зробив великий внесок у її розвиток у всьому світі» [12, арк. 2].

Рідне селище Коропець розташовувалося в Тернопільській області. Тому найтісніші відносини у нього склалися саме з економічним вишем Тернополя. У своїх спогадах Богдан Гаврилишин зазначив: «Подобається це мені чи ні – відтепер я належу до Тернополя і маю це «обласне громадянство». До певної міри в мене не було вибору, тому що Тернопіль заявив свої права на мене. Мене обрали президентом Тернопільської академії національної економіки, ректор якої був винятково енергійним адміністратором, дуже завзятою людиною. Я щорічно відвідував академію. Мені подобалося читати лекції її уважним та патріотично налаштованим студентам. Я також головував на позачергових засіданнях Вченої Ради академії і пишався тим, що серед випускників університету були: колишній голова Національного банку України, а згодом прем'єр-міністр і президент Віктор Ющенко, низка високопоставлених представників державної адміністрації, бізнесу, науки і культури. Академія мала налагоджені контакти та реальну співпрацю з західними університетами, особливо у Німеччині, Голландії та Великобританії. Ми проводили міжнародні конференції з питань інтеграції України до Європейського Союзу, які проходили у філіалі академії в Криму. Три такі щорічні конференції були присвячені різним аспектам інтеграції. У цьому та деяких інших питаннях академія випереджала уряд» [2, с. 250].

Почесним доктором Тернопільської академії народного господарства (згодом Тернопільський національний економічний університет, тепер – Західноукраїнський національний університет) Богдан Гаврилишин став 28 жовтня 1994 р. Основні питання розвитку академії вирішував Сенат, який із 1994 р. очолив обраний Президентом ТАНГ уродженець Тернопільщини, учений-економіст Б.Д. Гаврилишин. Поточною діяльністю керували ректорат і вчена рада, очолювана ректором О.А. Устенком. Засади функціонування навчального закладу були записані у Статуті ТАНГ. Весною 2002 р. проф. Б. Гаврилишин попросив його звільнити з посади президента Академії. Президентом і головою новоствореної Наглядової ради ТАНГУ обрали Олександра Устенка. Натомість Богдан Гаврилишин став Почесним президентом академії [15, с. 57–58]. Олександр Устенко пригадував: «Вагомі результати в міжнародній діяльності ВНЗ відбулися після відвідання його Богданом Дмитровичем Гаврилишином – відомим ученим, членом Римського клубу, який є нашим земляком (він родом із селища Коропець Тернопільської області). Його досвід, зв'язки і мудрі поради сприяли зміцненню нашої діяльності у цьому напрямі» [15, с. 72].

13 червня 2013 р. відбулася знакова зустріч студентів та викладацького складу ТНЕУ з проф. Богданом Гаврилишином. Одразу після зустрічі на урочистій ученій раді Навчально-науковому інституту міжнародних економічних відносин було присвоєно ім'я Богдана Дмитровича Гаврилишина, що було для нього справжньою несподіванкою. Він наголосив, що великі надії покладає на теперішніх студентів і переконаний, що їхній успіх залежить не лише від мудрих книг і досвідчених професорів, а й від атмосфери під час навчання [с. 161]. В інституті певний час діяла іменна стипендія, надана Благодійним фондом Богдана Гаврилишина. Ці три стипендії у розмірі 5 тис грн на семестр давали талановитій молоді матеріальну підтримку. Зустрічаючись зі студентами інституту під час своїх відвідин Тернополя, Богдан Дмитрович неодноразово наголошував: «Гроші – це не цінність, вони є лише інструментом на

шляху до справжніх цінностей. Використовувати їх за істинним призначенням – це мистецтво, якому потрібно вчитися» [15, с. 162].

Почесний докторат Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Богдан Дмитрович Гаврилишин отримав 1 вересня 1999 р. на церемонії у приміщенні Івано-Франківського обласного драматичного театру ім. Івана Франка з рук ректора Віталія Івановича Кононенка [11, арк. 1].

28 вересня 2000 р. вченому присвоєне звання Почесного доктора Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича [ЦДАГОУ, Оп. 1, спр. 4, арк. 15].

Наведемо принагідно збережені тези промови Богдана Гаврилишина з нагоди присвоєння йому Почесного доктора в Івано-Франківську: «Я вдячний за цю високу відзнаку, а особливо тому, що це від університету, у назві якого є слово «Карпати». Жалкую, що мої покійні батьки не присутні на цьому святі, для них освіта була найвищою цінністю, хоча мама кінчала тільки чотирикласну школу, а батько – шестикласну – так у нас на селі було тоді. Мама однак знала «Кобзаря» на пам'ять, і в 12 років як я мріяв про те, щоб відкрити світ, почув від мами слова Шевченка: «І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь». Це був для мене заповіт у моїх подорожах по світу. Згадував Шевченка часто і Василь Стефаник, який, між іншим, писав: «Беріть на коліна діти Ваші як їдете до Канади та виховуйте в них своє». Батько мріяв, щоб діти його здобули вищу освіту. Не везло. Найстаршого брата викинули поляки з університету за політичну діяльність. Другого брата заарештували НКВДисти в 40-му році за працю в Організації українських націоналістів. Йому було 17 років. Його вбили на Мордовії вже в 44-му. Залишився я, щоб сповнити мрії батька. Попрацював лісорубом, пішов на політехніку в Торонто, закінчив першим на 98 випускників. Написав батькові до Бразилії. Батько відписав: «Добре, сину, але деякі вчаться далі». Я вже одружений, заборгований пішов на працю. Після року дістав щедрю стипендію, повернувся до Політехніки і зробив за шість місяців магістерку. Спровадив батька до Канади, з гордістю показав диплом, а він ніби наївно питає: чи це докторат? Я докторат не хотів, щоб не стати професором. За кілька років мене вислали до Женеві, до Міжнародного інституту менеджменту. Вертаю до Канади, показую диплом батькові, а він знову: а то це докторат? По кількох роках їду до Швейцарії, стаю професором, а потім директором інституту. Докторату для кар'єри вже не потрібно. Лікарі пишуть мені, що не розуміють, як батько зберігається при житті. Він відхорював (за своє життя. – Авт.) пневмонію, тифус, туберкульоз, цукриці і інше. Я зрозумів батьковий наказ на мій докторат. У мене праця, дружина, троє дітей, іспити, зі своїх лекцій приготую дисертацію і тоді чекаю, відчуваючи, що батько помре як я стану доктором. Після року телефонують, що батько в шпиталі терміново хворих. Я зорганізував на слідуєчий день оборону дисертації. Прямою літаком до Торонто, таксі до шпиталю. Батько на хвилину відзискав притомність. Я йому прямо: батько, я – доктор. Він усміхнувся, попав у сон і на слідуєчий день помер. Присвячую цей докторат моїм батькам. А Вам, дорогі студенти, пригадую, що Стефаник писав: «Я сотворив собі свій світ. Праворуч мене синє поле, і чорні скиби, і білий плуг, і пісня, і піт солений». Ваш» [11, арк. 2–7].

1 вересня 2008 р. став почесним професором НаУКМА, виступивши з доповіддю на тему «Стан світу – стан України» [9].

Рішенням Вченої ради Київського столичного університету імені Бориса Грінченка від 29 листопада 2012 р. (протокол № 8) Богдану Гаврилишину присвоєно звання почесного професора «за самовіддану громадську, політичну та наукову діяльність, упровадження і підтримку проєктів в освітній, культурній, економічній та соціальній сферах, вагомий внесок у виховання національно свідомої молоді, плекання нової еліти України» [4].

Згідно з ухвалою Вченої ради Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя від 10 червня 2013 р., Богдану Гаврилишину присвоєно звання Почесного доктора. А вже 12 червня 2013 р. під час VIII міжнародного симпозіуму «Проблеми інтеграції науково-освітнього, інтелектуального потенціалу в державотворчому процесі» йому було урочисто вручено диплом і мантию Почесного доктора. Під час зустрічі зі студентами і науковцями автор подарував для них свої книги: наукову монографію «До ефективних суспільств: Дороговкази в майбутнє: доп. Римському клубові» та «Залишаюсь українцем: спогади» [3]. Також Богдан Дмитрович виступив із доповіддю «Трансформація без революції – роль науковців» [5]. У ній він коротко розповів, як була написана праця «До ефективних суспільств. Дороговкази в майбутнє», надрукована у 1980 р. англійською мовою. Відзначив, що головною метою був пошук нової методології аналізу ефективності країн із метою створити нову галузь науки з умовною назвою «архітектура суспільних ладів». Ця праця дає змогу вже незалежній Україні «дистилювати» досвід різних держав і сформувати для України найбільш ефективний лад. Мірилом ефективності суспільства є не територія, чисельність населення або ресурси, а ефективний суспільний лад. Професор детальніше зупинився на описі програми «Молодь змінить Україну», випускники якої і мали б скласти ту критичну масу, яка б трансформувала Україну.

Про роль у цих процесах науковців він відзначив таке: «Насамперед зберегти добрий спадок, який залишився від СРСР: високий рівень природничої науки й освіти, соціальну справедливість в охороні здоров'я. Допомогти молодим опрацювати нові моделі цінностей: поведінки, політичної, економічної, соціальної систем і засад екологічної політики. Між цими складниками архітектури суспільства необхідні гармонія, сумісність. Науковці мають збільшити темп інновацій через кращу співпрацю науки, освіти і виробництва. Науковцям також треба все робити міждисциплінарними групами, як це роблять молодіжні групи. Як мудрі патріоти науковці повинні дати молодим науково обґрунтований інтелектуальний фундамент, різні елементи нашої майбутньої суспільної архітектури» [5].

Восени 2014 р. Почесному консулу України в Женеві Богдану Гаврилишину присвоєно звання «Почесний доктор Дипломатичної академії України» [10].

Восени 2016 р. Богдан Дмитрович став Почесним професором Університету державної фіскальної служби України в м. Ірпінь (тепер Державний податковий університет).

Можемо дійти висновку, що професор Богдан Гаврилишин відбувся як науковець, захистивши дисертацію у 1975 р. в університеті Женеві на тему підготовки лідерів для великого бізнесу, адже мав досвід керівника навчального закладу відповідного профілю. Свідченням визнання його внеску у розвиток науки менеджменту було надання йому ступеня почесного доктора чи професора у десяти ВНЗ: Йоркському (1984), Альбертському (1986), Західноукраїнському національному університеті (1994), Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника (1999), Чернівецькому національному університеті імені Юрія Федьковича (2000), Національному університеті «Києво-Могилянська академія» (2008), Київському столичному університеті імені Бориса Грінченка (2012), Тернопільському національному технічному університеті імені Івана Пулюя (2013), Дипломатичній академії України імені Геннадія Удовенка при Міністерстві закордонних справ (2014), Державному податковому університеті (2016).

Література:

1. Віднянський С. Гаврилишин Богдан Дмитрович. *Україна в міжнародних відносинах. Енциклопедичний словник-довідник*. Випуск 5. Біографічна частина: А–М / відп. ред. М.М. Варварцев. Київ : Інститут історії України НАН України, 2014. С. 88–89.
2. Гаврилишин Б. Залишаюся українцем: спогади. Київ : Пульсари, 2011. 288 с.
3. Гаврилишин Богдан Дмитрович. URL: <https://tntu.edu.ua/?p=uk/about/honorary-doctors-and-professor/gavrylyshy-b-d> (дата звернення: 04.05.2024).
4. Гаврилишин Богдан Дмитрович. Почесний професор Університету. URL: <https://kubg.edu.ua/prouniversitet/vizytivka/klub-pochesnikh-profesoriv/360-.html> (дата звернення: 04.05.2024).
5. Гаврилишин Богдан. Трансформація без революції – роль науковців. URL: <https://tntu.edu.ua/?p=uk/about/honorary-doctors-and-professor/gavrylyshy-b-d/report> (дата звернення: 04.05.2024).
6. Железняк М. Гаврилишин Богдан Дмитрович. *Енциклопедія сучасної України* / ред.: І.М. Дзюба та ін.. Київ : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. Т. 5. URL: <https://esu.com.ua/article-27985> (дата звернення: 26.12.2022).
7. Мельничук Б. Гаврилишин Богдан-Володимир Дмитрович. *Тернопільський енциклопедичний словник* : у 4-х т. / редкол.: Г. Яворський та ін. Тернопіль : Збруч, 2004. Т. І. С. 315–316.
8. Особисті документи (заява на отримання громадянства в Україні, посвідчення іноземного члена Академії наук УРСР, Заслуженого діяча науки і техніки України, Почесного консула України у Женеві, посвідчення про отримання відзнак Президента України, посвідчення та перепустки Верховної Ради України) Б. Гаврилишина про його громадсько-політичну діяльність в Україні (оригінали, копії; англійською, українською мовами) ЦДАГО України (Центр. держ. архів громад. об'єднань України). Ф. 334. Оп. 1. Спр. 2. 20 арк.
9. Почесні професори та доктори НаУКМА. URL: <https://www.ukma.edu.ua/index.php/about-us/spilnoti/pochesni-doktori> (дата звернення: 06.05.2024).
10. Почесному консулу України в Женеві Богдану Гаврилишину присвоєно звання «Почесний доктор Дипломатичної академії України». URL: <https://switzerland.mfa.gov.ua/news/28871-pochesnomu-konsulu-ukrajini-v-zhenevi-bogdanu-gavrilishinu-prisvojeno-zvannya-pochesnij-doktor-diplomatichnoji-akademiji-ukrajini> (дата звернення: 06.05.2024).
11. Лист голови Івано-Франківської обласної державної адміністрації М. Вишиванюка та ректора Прикарпатського університету ім. В. Стефаника В. Кононенка щодо участі Б. Гаврилишина в урочистому святкуванні 1 вересня. Тези промови та нотатки Б. Гаврилишина з нагоди присвоєння йому звання Почесний доктор Прикарпатського університету ім. В. Стефаника. ЦДАГО України (Центр. держ. архів громад. об'єднань України). Ф. 334. Оп. 1. Спр. 11. 10 арк.
12. Листування з Університетом Альберти (Канада) з нагоди присвоєння Б. Гаврилишину звання «Почесний доктор юридичних наук університету». Тези промови Б. Гаврилишина на урочистій церемонії присвоєння звання, брошура та стаття у газеті університету з цього приводу (англійською мовою) ЦДАГО України (Центр. держ. архів громад. об'єднань України). Ф. 334. Оп. 1. Спр. 9. 75 арк.
13. Листування з Університетом Женеві (Швейцарія), А. Бекертом, М. Плав'юком, Е. Тандбергом, Г. Шведовим, А. Шрьотером із нагоди присвоєння Б. Гаврилишину наукового ступеня доктора економічних та соціальних наук (англійською, українською, французькою мовами) ЦДАГО України (Центр. держ. архів громад. об'єднань України). Ф. 334. Оп. 1. Спр. 7. 40 арк.
14. Листування з Університетом Йорку (Канада) з нагоди присвоєння Б. Гаврилишину звання Почесний доктор юридичних наук університету. Тези промови Б. Гаврилишина на урочистій церемонії присвоєння звання та стаття у газеті університету із цього приводу (англійською мовою). ЦДАГО України (Центр. держ. архів громад. об'єднань України). Ф. 334. Оп. 1. Спр. 8. 21 арк.
15. Тернопільський національний економічний університет: професіоналізм, престиж, поступ. Львів : Українська академія друкарства, 2016. 496 с.